

LYŠKÁNORA 42

Nepravidelný občasník pro vnitřní potřebu Nurnské družiny
Poradostiny 1055 Liscannor, Nurnská oblast, západní Gwendarron

* Motta tohoto čísla * Trindindolská lidová * Rienova zdravice * Padouch * Rozhovor s nováčky *
* Vyhášky liscannorské * Jako vesnický drnohryz bych asi nepochodil * Liscannorský nový rok *
* Vážený pane starosto... * Vyřízení žádosti * Pod čarou *

Motta tohoto čísla

„...Já jsem šla už tři dobrodružství. Dvě aktivně a jedno pasivně...“

Viki

„...Meč je celkem k prdu. To bych si to rozházela se Smrkenem, což si nemůžu lajsnout...“
Klabzej Myšilov

Trindindolská lidová

Zapsal Getd z Ruindoru

Trindindol je naše země
Trindindol je naše zem
Trpaslíků hnusné plémě
Svatým ohněm vyženem

Vyhrnem si rukávy
hej rup
Ať se vatra zapálí
hej rup
Přiložíme trpaslíka
Ať si kdo chce co chce říká
Nezůstane na něm ani chlup

Rienova zdravice

Klabzej Myšilov

Den dobrý přejí, ať vám zdraví kvete
jsem dobrodruh a protloukám se světem
jen pro pořádek představím se v letu
tak od začátku, snad to nepopletu

Jsem Rien Gwardit, jistě už mě znáte
mám delší uši, sporé vlásky zlaté
to odznaky jsou lidí mého rodu

už stručněji to říci nedovedu

Svíj elfí původ nebudu vám tajit
ty skvostné rysy není těžké najít
však co je na mě vskutku zajímavé
že šlechticem jsem, trindindolským pánem

Jsem sečtělý a to je moje pýcha
že moudrost ze mě každou větou dýchá
ji hledám zvláště v chutném božském víně
a když mluvím spatra, tak jen plyně

Že roucho mé snad převýkaly krávy?
Zlá mýlka, to je hábit Věčné slávy
a na něm hvězdy, srpky, rudé plameny
můj život bez něj byl by bez ceny

Jsem věru asi případ neobvyklý
však nekláňte se, nejsem tomu zvyklý
já také občas v dobrém poměru
si krknu, flusnu, chlastem ožeru

Den dobrý, přejí, už se tedy známe
nemáte kus sýra, housky slané?
A zlatáček by nebyl? Bohům žel?!
Kurníkšopa, co jsem ještě chtěl?

Padouch

Tuto morbidní píseň věnuje Nurnské družině
Klabzej Myšilov

Padouch se ukryl ve křoví
ve zlatým lupu tlustý pracky ráchá
nikdo to na něj nepoví
kdo chce být živý, má si dávat větší bacha

Mrtvej se těžko dovolá
na tomhle světě nějakýho práva
ze zvyku každá mrtvola
nakonec stejně do hrobu jde skoro nahá

Padouch se svalil sedřenej
kořist svou vlekl dobřech sedm milí
za chvíli byl už kamennej
vo kus dál v lese jiný chlapi byli čilí

A ti hned po něm skočili
hlavu vod těla vodřezali pilou
mrtvolu strašně zhyzdili
jen kvůli tomu, aby zlato jejich bylo

Tak to jde pořád dokola
prachy se točej a krev na zem cáká
sotvakdo vůbec vodolá
na tomhle světě je nejlíp dělat funebráka

Rozhovor s nováčky

Rozhovor s nováčky Kutoušem Králíkem (K.K.),
Lúinem Nórienským (L.N.)
a Kardašem Piprilem (K.P.)

Takže, začneme tradiční otázkou: Proč jste se rozhodli pro dráhu dobrodruha?

K.K. Pro dráhu dobrodruha jsem se rozhodl proto, protože mě to doma šíleně otravovalo, nebavilo mě to. Na druhou stranu, mám rád svoje řemeslo, to jest kuchařinu, a myslím že když se to skloubí s dráhou dobrodruha, tak to má něco do sebe.

K.P. Pro jakou dráhu dobrodruha? Já se prostě tak nějak potloukám, no a?

Takže se nepovažuješ za dobrodruha?

K.P. Ne, proč? Co jsi představuješ pod slovem dobrodruh mi nejdřív vysvětlí.

Člen Nurnské družiny.

K.P. Člen Nurnské družiny se musí nutně označovat jako dobrodruh? Může to být takový cestovatel. Každý v Nurnské družině může být z jiný pohnutky. Slovo dobrodruh už je tak nějak zprofanované, proč někdo, kdo se chce podívat po světě musí být nutně dobrodruhem?

Já mám pocit, že dobrodruzi, který v Nurnské družině jsou, jimi většinou jsou pro dvě věci a to je sláva a peníze. Nejsou to teda ty pohnutky, který lákají tebe?

K.P. A tak ty peníze možná... Ale ta sláva, to přenechám jiným. Pokud teda myslíš dobrodruha v tom užším slova smyslu, tak tím se považuju.

Lúine, u tebe je to pochopitelnější, že jsi se stal dobrodruhem, můžeš nám k tomu něco říct?

L.N. No, já se stal dobrodruhem protože už můj tatínek byl dobrodruh, a před ním můj dědeček byl dobrodruh a tak... No, já jsem se nejdřív v mládí připravoval v Nórienu u trpaslíků a potom dál jsem chodil na takový menší výpravy. Až jsem se cítil na to, že se můžu v Nurnské družině pokusit dosáhnout tatínkovy slávy a pokračovat v jeho šlépějích.

Splňuje zatím Nurnská družina tvoje představy o dobrodružném životě?

L.N. No, tak já jsem neměl šanci moc dlouho s nima táhnout, ale nicméně to bylo zajímavé a poučné a zatím to vypadá, že by mě to jaksí bavilo.

K.K. Mně se určitě splňují. Velice mě překvapilo, kolik peněz si takový dobrodruh může vydělat, to je nesrovnatelný s obyčejným životem. Já si pamatuju, že když jsem dělal pomocného kuchaře v hospodě U hroznu v Naglinu, tak to bylo naprostý minimum a ty prostředky, co mám, kterými vládnou teďka, tak je to báječná, úžasná věc ty peníze.

A jak se tobě žije mezi Nurnskými, Piprile?

K.P. Já můžu říct, že jsem rád, že jsem na Nurnskou družinu narazil a že se nemusím potulovat po isselskym rynku, opravdu, jsem rád.

Tím se dostáváme k tomu, co jsi vlastně v Isselu dělal, jaký tam bylo tvoje povolání?

K.P. No, já jsem tam žádný větší povolání neměl, bohůmžel jsem pocházel z více dětí a protloukali jsme se životem jak se dalo. Bohůmžel, živil jsem se různě, příležitostně.

Co je v tom případě pravdy na tom, že jsi se do řad Nurnské družiny dostal díky ukradeným zásobám?

K.P. No, sehnáním zásobám, takhle bych to spíš definoval. Prostě jsem sehnal zásoby. Seženu, co je potřeba. Práce všeho druhu.

Jsi tedy nějak zavázán Kutoušovi Králíkovi? Jsi údajně jeho služebníkem a jako takový jsi byl vůdcem výpravy dlouho veden.

K.P. No, tak vůdcem je veden každý všelijak, ale... Nepovažuju se za služebníka Kutouše Králíka ale Kutoušovi Králíkovi jsem velice vděčný, protože se po dlouhé době ke mě někdo choval laskavě a myslím si, že je to dobrý přítel, pro kterého bych byl

hodně schopen udělat.

Hodláte nadále sdílet osudy nurnské družiny, případně, vy , kteří ještě nebydlíte v Liscannoru nebo ve Vranigostu, hodláte založit nějaké vlastní domy?

K.K. Ano, Chtěl bych nadále sdílet osudy Nurnských, určitě. Ještě bych toho chtěl hodně uvařit pro Nurnský. A co se týče stavby vlastního domu, to bych určitě chtěl ale musím si to ještě vyjednat se starostou Myšilovem, doufám, že mi udělí povolení ke stavbě domu na území obce Liscannor. Kdyby mi ho neudělil, tak bych si pravděpodobně zažádal o občanství ve Vranigostu.

K.P. Já vzhledem k tomu, že jsem vlastně od malička vlastní dům neměl a neměl jsem pomalu ani vlastní pokoj, pokoj jsem musel sdílet s bratry, tak mě vyloženě láká myšlenka, že dneska mám peníze a můžu si vlastně vlastní noru vyhloubit. Abych pravdu řekl, je mi úplně lhostejno v kterém místě to bude, já ani pořádně zatím neznám Liscannor ani Vranigost, vidím je poprvé, seznamuji se s lidma, kteří tam bydlí. Rád bych si postavil noru, je mi jedno kde.

Lúine, podle svědectví jsi byl v posledním dobrodružství zasypan v dole a téměř jsi zahynul. Zanechalo to nějaké stopy na tvém smýšlení o dobrodružném životě. Hodláš i ty dál zůstat v Nurnské družině?

L.N. No, hodlám. Hodlám se podílet na dalších aktivitách Nurnské družiny, samozřejmě. Samozřejmě, zasypaní v dole bylo nepříjemné a mně se podařilo... vlastně, sám bych se odtamtud asi nedostal, ale takové věci se stávají, samozřejmě, v nórienských jeskyních, které se nedají srovnat s těmi doly, které jsme procházeli, i tam se při kutání rudy stanou občas některé nehody. Takže mi to nepříjde až tak zvláštní událost, to co se mi stalo.

Ty sám jsi někdy kutal rudu?

L.N. Já sám jsem nekutal, já jsem se dal na dráhu válečníka a cvičil jsem se v boji. Nicméně v Nórienu se ruda kope a je tam mnoho trpaslíků, kteří se pohybují v dolech a kutou.

Kutouši, alchymie je tvým povoláním, stejně jako kuchařina. Co převažuje a co bylo jako první?

K.K. První byla samozřejmě kuchařina a kuchařina převažuje.

Jak jsi se tedy dostal k alchymii?

K.K. K alchymii jsem se dostal v podstatě přes vaření v okamžiku, kdy se mi zkazilo několik kompotů. Ty jsem potom vylil na dvore v hostinci U hroznu a nějaký pes to tam vodskákal dosti šeredným způsobem... A pak jsem si přečetl několik šikovnejch příruček, dostal jsem se do cechu a dá se říct, že se alchymie stala mým povoláním, který by mě mělo žít i dále. Chtěl bych ale zdůraznit, že alchymii a kuchaření od sebe důsledně rozdělují.

Piprile, jsi známý komediant. Máš s tím nějaké hlubší zkušenosti?

K.P. No, hlubší zkušenosti, Jak jsem řekl, živil jsem se všelijak, takže i v Isselu jsem si tímto přivydělával, když přijeli komedianti a potřebovali pár herců do svého ansámblu, tak jsem se pár rolíček naučil. Naučil jsem se líčit, ale potom bohůmžel komedianti odjeli a nechtělo se mi jet s nima a tak bohůmžel moje veškeré komediantské a herecké aktivity skončily. Nebo, skončily, budu se jim rád věnovat, pokud se založí v Liscannoru nebo ve Vranigostu ochotnické divadlo, rád se tomu budu věnovat dále protože se mi to docela líbí.

Lúine, tvůj otec byl významným dobrodruhem. Je pro tebe vzorem?

L.N. Ano, samozřejmě. Co k tomu říct? Snažím se být jako on a co nejvíc se mu vyrovnat.

V leccems se mu podobáš. Proč bojuješ mečem a ne sekerou?

L.N. No, je to vlastně zvyk po otci, který z nějakého důvodu takto bojoval a zbylo po něm doma několik zbraní se kterými jsem už jako malé robě cvičil. No a i nadále jsem se zdokonaloval v tomto oboru abych se otcí podobal co nejvíc.

Na rozdíl od ostatních nováčků nejsi vůbec nezkušeným dobrodruhem. Můžeš upřesnit, kde jsi nabral zkušenosti?

L.N. No, hodně jsem se naučil v nórienských jeskyních u mistrů, kde jsou vlastně školy, trpasličí, vojenské. No a s několika trpaslíky jsme vyráželi na různé výpravy po okolí, kde se vyskytují taky například skřeti, takže tam jsme něco... A tak vůbec, podobně jako Nurnská družina jsem se zúčastnil několika spíš méně významných dobrodružství. A tak jsem se postupně zdokonalil v oboru až tam, kde jsem nyní a cítil jsem se na to, že bych mohl být platným členem Nurnské družiny a vstoupit do ní.

Hodláš zůstat se svými sourozenci v domě po matce nebo si postavíš svůj vlastní?

L.N. No, tak momentálně nemám peníze na vystavění domu, nicméně pokud bych peníze získal, záleželo by, kolik bych mohl investovat, rád bych rozšířil pozemek a postavil si vlastní dům.

Lúine, tvůj otec, jako protřelý veterán a zkušený hrdina měl uzavřená spojení, hodláš i ty uzavírat nějaké dohody?

L.N. No, z otcových přátel už nikdo nežije, pochopitelně, pokud vím, on nakonec zůstal jediný z pevného pouta přátelství, které tehdy v družině vzniklo. Na momentální spojení je ještě dost brzo, poněvadž jsem v družině teprve krátce, takže zatím nevím, s kým se budu přátelit více a s kým méně.

A jak je to s vámi dvěma, už jste se dokázali v družině zorientovat natolik, že byste byli schopni k někomu blíže přimknout?

K.K. Já myslím, že jsem se už dostatečně zorientoval, ale především bych chtěl říci, že poté, co jsem prožil několik dlouhých hodin zavalen, zasypan v dole, tak všechny ty, kteří tam se mnou byli, považuji za své přátele a těžko bych asi zatím říkal, kdo je mým přítelem a kdo není mým přítelem. Určitě nemám žádného nepřítele, snad bych pouze vyzvedl, že mám velice rád pana Riena Gwardita, který několikrát ukázal, i přesto, že je to velmi vznešený a jaksi zkušený dobrodruh, tak neváhal mi pomoci při pro něj určité naprostých drobnostech.

Jak je to s tebou Piprile?

K.P. Já bych řekl v podstatě asi to samé co pan Kutouš Králík. Zorientoval jsem se a byl jsem vděčen plno dobrodruhům, že si v dole byli schopni pomáhat a asi sám bych tím dolem neprošel. Jsem vděčen všem, kteří mi tam pomohli projít, bylo to mé první dobrodružství.

K.K. Já bych jenom chtěl dodat k panu Piprilovi: Když teda mi furt říká pane, tak já bych mu pane nerad říkal, takže Kardaši, já myslím, že už si dávno tykáme. (smích a potřásání rukou)

Králíku, jaký je tvůj vztah k netopýrům?

K.K. Můj vztah k netopýrům je ryze praktický.

A ke zvěři obecně?

K.K. Zvěř? Je pravda, že ze spousty zvěřiny se dá připravit velice chutné jídlo. To je pravda. Jinak, pakliže by nemělo sloužit k jídlu, pak k ní mám vztah naprosto nijaký.

Piprile, jaký je tvůj vztah ke slepicím?

K.P. Ke slepicím? Proč zrovna ke slepicím? Ryze praktický. (všichni se smějí) Slepice je normální užitkové zvíře jako každé jiné a snad kromě psů nemám k žádným zvířatům nějaký vztah. Psy mám rád, protože vždycky okolo našeho stavení jich pobíhalo plno a pár jsem si jich oblíbil. Rád bych jednou u svého baráku psa měl.

Otázka pro všechny: čeho chcete jako členové Nurnské družiny dosáhnout případně na životě obcí či družiny samotné vylepšit?

K.P. Já si zatím myslím, že na toto je velice brzo, na podobné úvahy. Zatím, já jsem vlastně do Liscannoru teprve teď dorazil a Vranigost jsem ještě neviděl, takže si myslím, že je brzo hodnotit vesnici v který neznám sousedy a kterou jsem v podstatě ani neobešel, z které znám v podstatě akorát hospodu. Na to je opravdu brzo, na tyhle úvahy.

Čeho chceš dosáhnout ty, Králíku. Co chceš vylepšit?

Vylepšit? K tomu bych zatím asi nehovořil, k tomu nejsem oprávněn. Zatím mi stačí když mi pochválně jídlo a čeho bych chtěl v budoucnu dosáhnout? O tom bych se snad nerad šířil ještě.

Lúine?

No tak já bych chtěl dosáhnout, jak jsem již řekl několikrát, chtěl bych především kráčet ve šlépějích svého otce, snažil se mu vyrovnat a být velkým válečníkem jako on. A pro život v obci? Jsem ještě mladý na to, abych rozhodoval, nebo něco chtěl měnit. Snad, vzhledem k tomu, že jsem v mládí přišel o otce by se mohl vylepšit vztah obce k vdovám a určitým způsobem jim ulehčit jejich nedobry úděl.

Děkuji za rozhovor a přeju hodně peněz, slávy, netopýrů a slepic.

Zhováral sa Dyni Longodon za príspevní Darlena Moorheda

Vyhlášky liscannorské

Milí spoluobčané. Na tomto místě bych chtěl dát ve známost některé úpravy stávajících platných vyhlášek obecního úřadu.

1) S konečnou platností ruším stávající vyhlášku č.1, vydanou Krochtou Moskytem, která měla následující znění: „...Arkussi Dettorovi je pod pohrůžkou vyhoštění z obce zakázán pohyb s výbušninami a traskavinami jakéhokoli druhu na území obce, zejména v okolí obecní školy. Toto je navíc zakotveno smluvně...“. Tato vyhláška totiž dle mého názoru již dnes ztrácí na významu a navíc je jednostranně namířena proti jednomu z občanů Liscannoru. Zároveň tímto ruším platnost písemné smlouvy, která mezi ním a úřadem byla uzavřena.

2) Z vyhlášky č.3 o obecních funkcích v původním znění: „...Následující obecní funkce mohou nárokovat pro potřeby funkcí vymezené na liscannorské pokladně 1.000 zlatých ročně: řídící školy, hrobník a rybníkář. Osoba funkcí odpovědná musí vést důsledné záznamy o vynakládání této částky...“ se vypouští poslední věta o vedení záznamů ohledně této částky. Roční příspěvek je motivační částka určená vykonavateli funkce, ne objektu jejího spravování. Samozřejmě výše příspěvku je adekvátní tomu, s jakou důsledností je funkce vykonávána.

3) Upozorňuji liscannořany na poslední a tedy jedinou platnou úpravu kdysi tak diskutované vyhlášky o lovu zvěře, neboť si nejsem jist, že je všeobecně vedena v patrnosti. Myslím si, že tato poslední úprava z pera Darlena Moorheda plně rozptyluje veškeré noční můry, které se kolem místních svátečních lovců vznášely. Uvěřejňuji tedy vyhlášku znovu v plném znění. „...V lesích přináležejících obci je možno lovit pouze pro svou potřebu, s výjimkou obor, jak praví zákon. Je zakázáno lovit spárkatou zvěř v době plazení mláďat a v době říje. Pouze pro svou potřebu znamená, že maso uloveného zvířete je zpracuje. Nikde nesmí zůstat ležet mršiny. Lovit se smí jen dospělá zvířata. S kůžemi, které nenajdou uplatnění, je možno jít na trh, kde se platí poplatek z prodeje tovaru. Prodej masa z ulovených zvířat bude posuzován jako pytláčení a tudíž podléhá gwendarronskému právu...“.

4) Vyhláška č. 6 týkající se posloupnosti a formalit ohledně stavby nových domů zůstává nadále platnou, nicméně z důvodu nedokončené mapy Liscannoru budu k jejímu striktnímu naplňování benevolentní. Uvědomuji si totiž, že v současné době by mohla případné zájemce o novostavby od jejich záměru spíše odrazovat.

5) Na vyslyšení některých hlasů z řad obyvatel a ze svého vlastního přesvědčení uvádím v platnost novou vyhlášku. „...V případě náhlé smrti kteréhokoli občana vesnice Liscannor je obec povinná nejbližším pozůstalým vyplatit jednorázové

žalné v celkové výši ne nižší než 500 zlatých a nepřesahující 2.000 zlatých. Způsob rozdělení této částky mezi pozůstalé je na uvážení obecního úřadu. Toto odškodnění se chápe jako dar obce z úcty k mrtvému či k nutnému zabezpečení jeho rodiny. Vyplácí se tedy plošně a bez průtahů...“.

Vzhledem k zrušení vyhlášky č. 1 se tedy platné vyhlášky přečíslávají. Platná ustanovení jsou komukoli přístupná k nahlédnutí ve starostenské knize.

Klabzej Myšilov,
osmý starosta liscannorský

Jako vesnický drnohryz bych asi nepochodil

Zde je další z řady rozhovorů s jednotlivými družiníky. Dnes se této cti dostává panu Nebuči Kanimůrovi, liscannorskému hrobníkovi, žijícím v noře č.p.35, které se důvěrně přezdívá „Pelýšky“. Otázky klade Klabzej Myšilov.

Jaké bylo tvé dětství, odkud a z jakých rodinných poměrů pocházíš, popř. jak jsi přišel k jménu Nebuč Kanimůra?

No, dobře. Tak já bych chtěl nejdřív předříct, že tento rozhovor se odehrává v hospodě, neboť jsem značně ovíněn, takže bych poprosil, abych nějaké... aby nějaké slovní nedostatky byly vyňaty potom z toho zápisu, a tak dále. A k té otázce bych vyjádřil to, že, jak už jsem říkal, že pocházím z Týrského hrabství a z oblasti... je to hobití kraj, tam, a jmenuje se to tam, přímo ta lokalita... od Tůňky, přímo. Můj otec byl kolář, matka - jeho žena. No, dětství jako asi každého hobiťáta, dovádívě. Otec mně dal... mě ničím nevyučil a pak přišla do kraje válka a jakožto mladý jsem se přihlásil do vojska.

To mě přivádí k druhé otázce. Co tě vedlo k tomu, aby ses dal do žoldu Týrského hradu?

Tak určitá, nebo... viděl jsem v tom určitou perspektivu a prosperitu a chtěl bych získat nějaké zkušenosti, neboť jako vesnický drnohryz bych asi nepochodil ve vesnici.

V zimě roku 1053 jsi zběhl z armády vedené generálem Nahomůrou. V Nabatelu tehdy zuřila občanská válka. Proč jsi dezertoval a jaké důvody tě k takovému nebezpečnému rozhodnutí vedly?

Neboť jsem už poznal, jaký je v armádě stav a jaké

útrapy jsou ve válce. A to mě vedlo k tomu... a neboť i v kraji zuřila ta občanská válka a... tak už jsem toho měl dost. Tím bych se nechtěl přiznávat třeba k dezerci, to není slovo, jo? Třeba vy nevíte, jak to chodí v armádě, jo, ale... to ať si každé udělá svůj názor.

Takže ze začátku svojí odpovědi jsi nám prozradil, že jsi dezertoval z armády, pak jsi tu dezerci nechtěl přirovnávat k dezerci, ale sám jsem četl tvoji poznámku v Lyskánoře, kde se zmiňuješ o tom, žeš nikdy nedezertoval. Zajímalo by mě, jak to s tou dezercí nebo nedezercí vlastně bylo?

No tak já uvádím věci který znám. Když mě lidi osočují, že jsem dezertoval, tak... mnohým by to mohlo připadat jako dezerce, ale pro mě osobně můj svědomí je čistý. Já jsem utek, přiznávám se k tomu, že jsem utek, ale zcela z lidskéjch... z hobitích... ho... to slovo... počkej... uvědomění.

Potom ses přidal k Nurnské družině a nadobro Nabatel opustil. Jaké vidíš rozdíly mezi životem žoldáka a životem dobrodruha?

Hm, tak víceméně je to, ať si každé co chce říká, jde třeba hlavně o výdělek. Vím, že riziko je třeba větší, no, nemusí být tak markantní rozdíl toho rizika, ale třeba jsem poznal lidi, a v armádách to nebylo tak častý, za kterejma bych moh stát a oni by stáli za mnou.

Usadil ses v liscannorské márnici a přijal jsi zprvu neoficiální a posléze oficiální místo obecního hrobníka. Proč ses rozhodl usadit a hrobníčit právě ty, založením svobodomyšlný žoldně?

No, tak asi proto, že jakosi protřelý hobit světa jsem se chtěl už někde usadit a nechtěl jsem jenom putovat světem, a přišlo mi to, neboť jak asi jsem pochopil, že výpravy nejsou tak časté. A byl to víceméně výdělek, co mě k tomu vedlo, a abych se třeba třeba zavděčil v obci, kde mně bylo nabídnuto občanství a usídlení, víceméně.

Podle úředních záznamů jsi bezpochyby nejzaměstnanějším hrobníkem v dějinách vsi vůbec. Čím si vysvětluješ tak velký nárůst úmrtnosti v poslední době?

Takhlenc... v armádě jsem zažil ještě horší časy, takže pro mě to není zas tak znatelný, ale vím a cítím, že pro kraj, kde jsem se usadil, je to velmi citelná věc a je to tragédie, víceméně.

Ale čím si tedy nebyvalou úmrtnost vysvětluješ?

Tak, žijeme zde a víme, jak svět je drsněj, jak může být drsněj, taky tak je a není nic vysvětlovat, prostě to tak je.

Ke tvé cti lze přičíst, žeš byl snad jediným člověkem, který se veřejně a nahlas zastával bývalého starosty Darlena Moorheda. Šlo pouze o principiální hájení tzv. „slabšího“, vedlo tě k tomu přátelství nebo snad jiné důvody?

Tak jsem z Darlena Moorheda vycítil to, že on je opravdu dobrý družiník a chtěl jsem za ním stát, a on za mnou stál taky. Vlastně jsem neznal jeho starostenskou činnost tak dobře, abych ho mohl hodnotit v tomto stylu, ale jakožto přítel jsem se ho zastával v tomto ohledu.

Proč jsi tedy bývalého starostu Moorheda nepodpořil svým hlasem o dalšího funkčního období?

Neboť z názorů jsem vyrozuměl, že zas tak dobréj starosta nebyl, aby to prospělo obci a kraji, a tak jsem volil víceméně zlatou střední cestu, když jsem cítil prostě kdy to bude pro všechny lepší. To je vše.

Stal ses občanem Liscannoru, dokonce sis na jeho území vyhloubil noru. Jaký význam pro tebe tyto hodnoty mají a v jakém ohledu by se podle tebe mohla vesnice zlepšit?

Stav vesnice je víceméně pro mě uspokojivý a žiju zde dobře a rád. A důvody, nebo co je tam ještě? Tak si myslím, že by se mohlo třeba u občanů víc zvednout sebeuvědomění Liscannoru... že jsou občany Liscannoru. A ať se každé podívá sám do sebe, jak přispívá k tomu, že je tady občanem, a co tomu dává a tak dále.

Zúčastnil ses s Nurnskými tří výprav - třemi slovy Urg'huul, Kokrhel, Čmelich. Jaké máš na ně vzpomínky?

Ano, jak říkám, jsem zvyklej na drsný věci z armády, ale tohleco ve mně zanechalo velmi hlubokou ránu, neboť padlo spou... padlo hodně lidí, který jsem ctil, a nemám z toho dobréj pocit. Myslím si, že jestli se bude na dobrodružství... jestli budou dobrodružství taková, tak nevím, jak to bude dál. Nevím, jestli půjdu dál.

Po smrti barbara Hareze ses stal služebně nejstarším válečníkem Nurnské družiny. Co pro tebe tato skutečnost znamená, jak ovlivnila tvé postoje a jak se s ní chceš vypořádat?

Tak tohleto mě vyloženě těší, neboť mi stouplo sebevědomí a, počkej... no, a jestli lidi očekávají a chtějí ode mě, abych byl opravdu hrdina, konal hrdinský skutky, tak to je musím zarazit, protože z toho už jsem vyrost.

Ale jak se tedy chceš s tou situací vypořádat ty osobně?

Proč bych se s tím chtěl vypořádat? Je to tak, jaký to je, prostě. Tak mě lidi berou, takovej jsem. Jak bych se s tím chtěl vypořádat? Nerozumím nějak otázce.

Mohl bys charakterizovat svůj vztah k jednotlivým vybraným soupeřníkům ze svého okolí?

No, vztah... k družiníkům, myslíš? Víceméně je... takhlenc, v boji, když za mnou někdo stojí, je to to nejlepší, ale v tom soukromějším životě v těch vztazích je to... ať si to každé bere tak, jak to cítí ode mě.

Máš tedy nějaké vyložené přátele nebo nepřátele, nebo máš někoho, o kom bys chtěl pohovořit více?

No, takhlenc. Abych to uved na pravou míru. Já chci od lidí vědět to, co si myslí. Podle toho já se zařídím.

Dobře. Mám z toho dojem, že už od života nic nečekáš. Přesto bych se tě chtěl zeptat - čeho bys chtěl ve svém životě ještě dosáhnout?

Tak, víceméně to řeknu slovy - rodinu, usedlost a pokojné stáří.

Chtěl bys prostřednictvím tohoto rozhovoru něco vzkázat, popř. vyjádřit se k něčemu, co nebylo zmíněno?

Nikdy nevstupujte do armády.

Liscannorský nový rok

Klabzej Myšilov

*Nazouvám si papuče,
když tu vidím Nebuče,
kterak veze nebožtíka
Něco mi tak v hlavě říká,
že těch mrtvých bude víc
Je nový rok a světla svíc*

*září okny stavení,
jsou za zemřelé, zdá se mi
a jejich těla, beze slov,
sváží hrobník na krchov
Snad proto místo noční můry
mívám hrůzné kanimůry
a namísto veselíc
sám strachy vyju na měsíc*

Vážený pane starosto...

Vážený pane starosto

obracím se na Vás s žádostí o přidělení Liscannorského občanství pro mne a pro moji dceru. K žádosti bych rád uvedl, že jsem dlouholetým družiníkem, vlastním noru ve Vranigostu a nově též dům a pozemek v Liscannoru. Na pozemku vzniká v současné době dům, jehož plány k žádosti přikládám. Důvody mojí žádosti jsou nasnadě: ačkoli se prvotně cítím být občanem Gwendarronu a povinován králi, liscannorské občanství by mi umožňovalo aktivně se účastnit života obce družiníků. Vzhledem k tomu, že většinu času trávím v Liscannoru s dcerou, nevidím důvod, proč o občanství nežádat.

Prohlašuji, že nevím, zda jsem úředně veden jako občan osady Vranigost. Nevím také, zda je toto překážkou pro získání občanství Liscannorského. Domnívám se však, že udělením občanství mojí osobě by Liscannor nedoznal újmu ani na cti ani na majetku.

Moje dcera je v Liscannoru narozená a dům, jenž jsem zakoupil od obce ještě před jejím narozením bych rád přepsal na její jméno. V tomto smyslu Vás žádám o provedení příslušného záznamu do starostenské knihy.

s úctou

Dyni Longodon

Vyřízení žádosti

Vážený pane,

prostřednictvím pana Hlůvy obdržel jsem Vaši žádost o udělení občanství pro Vás a Vaši dceru. Nejprve tedy k otázce Anji Longodonové ml.. Vzhledem k tomu, že se narodila na území Liscannoru, cítí obec přirozeně odpovědnost za její zdravý vývoj. Občanství jí bude uděleno (pokud se tak nestane dříve), až dosáhne věku, kdy bude této výsady schopna svépřávně a nezávisle využívat. Do

té doby se však, jistě pochopíte, na ni nemůže vztahovat právo občanství zděděného, jak je tomu v jiných případech. V otázce Vaší osoby musím s politováním konstatovat, že v současné době neshledávám dostatečné důvody Vám občanství udělit. Co se týče převedení části majetku na Vaši dceru - toto z hlediska mého úřadu vzhledem k jejímu věku není možné. Zvolte raději formu zaknihované poslední vůle nebo osobní předání majetku v době její samostatnosti.

Odůvodnění:

O udělení občanství jste žádal už jednou, a to mého předchůdce p.Moorheda, který žádost z důvodu Vaší představy o dvojím občanství zamítl. Přesto prohlašujete, že Vám není známo, zda je toto překážkou pro získání občanství liscannorského. Musím Vám tedy znovu zopakovat, že je.

Také prohlašujete, že nevíte, zda jste veden jako občan osady Vranigost. Když jste tuto skutečnost jaksi pozapomněl právě Vy, který jste stál při zrodu zmíněné osady a aktivně se na celé věci podílel, mohl jste se optat předáka Vranigostu. Já jsem tak, narozdíl od Vás, učinil. Dobře vím, že pana A. Ruindorského neuznáváte ani jako předáka, ani jako starostu, kterým ve své době a kupodivu za Vaší přítomnosti úředně byl. Ať tak či onak, považoval bych přinejmenším za slušné nespornou hlavu Vranigostu o svém zamýšleném odchodu informovat.

Uvádíte, že jste dlouholetým družiníkem, cítíte se být občanem Gwendarronu a oddané sloužíte králi této země. To je jistě chvályhodné, nicméně mě také zajímá věrohodnost Vašich prohlášení, ať už uvedených v samotné žádosti nebo ústní formou. Rozhodně si nemyslím, že udělením občanství Vaší osobě by Liscannor doznal nějaké újmy na cti nebo majetku, avšak opatrnost mi velí v tomto konkrétním případě raději posečkat.

Pevně věřím, že zamítavé stanovisko k této žádosti nebudete brát jako akt zlovůle, ale přispěje k přehodnocení Vašich postojů k mezilidským vztahům, způsobům jednání, různým prohlášením a podobně. Rád Vám věci, které nejsou dostatečně srozumitelné, vyložím osobně - tedy pokud budete chtít.

S úctou

Klabzej Myšilov,
osmý starosta liscannorský

Pod čarou

HLEDÁ SE VHODNÝ TAZATEL

Za účelem zveřejnění rozhovoru s družiníkem z nejváženějších se pro potřeby listu hledá schopný tazatel.

Podmínky:

- Věk vyšší než 40 let
- Členství v družině alespoň 15 let
- Movitý majetek alespoň 35.000 zl.
- Důvěrný vztah k astrálními sférám (aspoň vykání)
- Všeobecná vážnost
- Důstojný původ

Tazatel musí klást otázky vlídně a nevtíravě, přičemž musí počítat s tím, že se mu nemusí dostat jasné odpovědi. Dále je třeba předložit úředně ověřený životopis.

Na rozhovor s panem Dynim Longodonem se čtenáři těší.

*Tuto Lyškánoru připravil k vydání
Klabzej Myšilov, starosta Liscannoru*